

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อศึกษาผลของการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย
3. เพื่อเปรียบเทียบผลงานของการชมเชยและการติเตียน ต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบมีความกังวลสูงซึ่งประกอบด้วยบุคลิกลักษณะย่อย ๆ คือ ไม่ค่อยมีความมั่นคงทางอารมณ์ (C) ความมั่นใจในตนเอง (H) ความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O) ความสามารถในการบังคับตนเอง (Q₃) มีความวิตกกังวลและซีระวางสภาพทางอารมณ์ (D) ค่อนข้างง่าย กระวนกระวาย การแสดงออกของอารมณ์ (Q₄) ติงเครียด คับข้องใจ กับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบความกังวลต่ำ ซึ่งประกอบด้วยบุคลิกลักษณะย่อย ๆ คือ มีความมั่นคงทางอารมณ์ (C) ที่สงบเยือกเย็น มีความมั่นใจในตนเอง (H) และสามารถบังคับตนเอง (Q₃) ได้ดี สภาพทางอารมณ์ (D) เฉื่อยชาไม่กระตือรือร้น มีความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O) และการแสดงออกของอารมณ์ (Q₄) เยือกเย็น ไม่มีกังวล

วิธีการวิจัย

ตัวแทนประชากรคือ นักเรียนชาย - หญิง ที่เรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2512 ของวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ อายุระหว่าง 16 - 18 ปี จำนวน 160 คน เป็นนักเรียนชาย 80 คน นักเรียนหญิง 80 คน แบ่งกลุ่มโดยการแยกเพศและบุคลิกภาพออกเป็น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 16 คน เป็นชาย 5 กลุ่ม หญิง 5 กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูง และ ที่มีความวิตกกังวลต่ำ จำนวนเท่า ๆ กัน และได้รับตัวแปรอิสระต่างชนิดกันโดยวิธีจับฉลาก คือนักเรียนชายและหญิงกลุ่มที่ 1 ได้รับการติเตียน กลุ่มที่ 2 ได้รับการชมเชย กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ 4 ได้รับการชมเชยหลังการติเตียน (ติ - ชม) และกลุ่มที่ 5 ได้รับการชมเชยก่อนการติเตียน (ชม - ติ)

เครื่องมือที่ใช้ในการจำแนกบุคลิกภาพคือ High School Personality Questionnaire Form A และแบบทดสอบเพื่อคุณสมบัติผลทางการทำงานของนักเรียน คือแบบทดสอบที่ประกอบด้วยตัวปัญหภาษาไทยเรียงลำดับกันด้วยการสุ่มตัวปัญหานั้นโดยใช้ตารางเลขสุ่ม แบบทดสอบมี 7 ชุด ชุดที่ 1 ใช้สำหรับเตรียมการและทำการทดสอบครั้งที่ 1 เพื่อทำให้ทุกกลุ่มมีคะแนนตั้งคนเท่ากัน (equated group) ชุดที่ 2 ถึงชุดที่ 7 ใช้ในการทดสอบจริง แต่ชุดที่ 7 ใช้ในการทดสอบครั้งสุดท้ายซึ่งผู้ทดสอบได้กล่าวชมเชยควรวางจากแต่ละกลุ่มด้วยวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนที่ถูกจำกัดเวลาไถนจนคล้ายอารมณ์เมื่อรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จในการทำงาน ฉะนั้นคะแนนทดสอบครั้งสุดท้าย จึงไม่ได้นำมาใช้ในการวิเคราะห์ผลงานที่ทำคือ การชี้ค่าตัวปัญหานั้น "ถ" ที่มีอยู่ในแบบทดสอบภายในเวลา 5 นาที การทดสอบจริงมีทั้งหมด 6 ครั้งติดต่อกันทุกวัน ก่อนทำแบบทดสอบแต่ละครั้ง ผู้ทดสอบจะกล่าวคำดีใจแก่นักเรียนกลุ่มดีใจแก่นักเรียนกลุ่มชมเชยอธิบายวิธีทำแบบทดสอบแก่กลุ่มควบคุม กล่าวคำดีใจแก่นักเรียนกลุ่มชมเชย กลุ่มดีใจ - ชม และกล่าวคำชมเชยแก่นักเรียนกลุ่มดีใจ กลุ่มชม - ดี และกล่าวคำชมเชยต่อทุก ๆ กลุ่มในการทดสอบครั้งสุดท้าย ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ คือ จำนวนตัวปัญหานั้น "ถ" ที่ชี้ค่าได้ถูกต้อง

วิธีการทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การหาคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละกลุ่ม และ แต่ละครั้งของการทดสอบ การหาความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มและภายในกลุ่มที่มีตัวแปรอิสระชนิดเดียวกัน และความแตกต่างย่อย ๆ ลงไปใช้ $t - test$ ผลปรากฏว่า

1. การชมเชย การดีใจ การชมเชยหลังการดีใจ และการชมเชยก่อนการดีใจ มีผลทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานได้สูงขึ้น คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มชมเชยและกลุ่มชม - ดี ต่างกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 กลุ่มดีใจและกลุ่มดีใจ - ชม ไม่มีความแตกต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ แต่มีแนวโน้มว่าจะทำงานได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม

2. กลุ่มชมเชยได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มชม - ดี กลุ่มดีใจ - ชม กลุ่มดีใจ และกลุ่มควบคุมได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด

3. ในหมู่นักเรียนหญิง กลุ่มชมเชยได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา คือกลุ่มชม - ดี กลุ่มดีใจ - ชม กลุ่มดีใจ และกลุ่มควบคุม คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มชมเชยและกลุ่ม

ชม - ตี แตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 กลุ่มตี - ชม แตกต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 กลุ่มตีเทียบกับกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเชิงสถิติ แต่มีแนวโน้มว่า กลุ่มตีเทียบจะทำงานไค้ดีกว่ากลุ่มควบคุม

4. ในหมู่นักเรียนชาย กลุ่มที่ไค้คะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ คือกลุ่มชมเซย รองลงมาคือ กลุ่มชม - ตี กลุ่มตีเทียบ กลุ่มตี - ชม และ กลุ่มควบคุม คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มชมเซยและกลุ่มชม - ตี แตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 และ .01 ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตีเทียบและกลุ่มตี - ชม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่มควบคุม

5. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงในกลุ่มตีเทียบ กลุ่มชมเซย กลุ่มควบคุม กลุ่มตี - ชม และกลุ่มชม - ตี สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายในกลุ่มเดียวกัน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นระหว่าง .10 - .001

6. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงในแต่ละกลุ่ม จะสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายทุกกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 - .001. นอกจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายกลุ่มชมเซยที่สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงกลุ่มตีเทียบ กลุ่มควบคุม กลุ่มตี - ชม ที่ระดับ .001 และแตกต่างกับกลุ่มชม - ตี ที่ระดับ .05

7. นักเรียนที่มีความกังวลสูง กลุ่มชมเซยไค้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มชม - ตี กลุ่มตี - ชม กลุ่มควบคุม และกลุ่มตีเทียบไค้คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มอื่น

8. นักเรียนที่มีความกังวลต่ำ กลุ่มชมเซยไค้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มชม - ตี กลุ่มตีเทียบ กลุ่มตี - ชม และกลุ่มควบคุม

9. นักเรียนที่มีความกังวลสูงและมีความกังวลต่ำ ในกลุ่มเหล่านี้ไม่มีความแตกต่างกันภายในกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากกลุ่มชมเซย คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีความกังวลสูงและความกังวลต่ำ แตกต่างกันที่ระดับ .10

10. นักเรียนที่มีความกังวลต่ำในกลุ่มตีเทียบและกลุ่มชม - ตี ไค้คะแนนเฉลี่ยมากกว่านักเรียนที่มีความกังวลสูงส่วนในกลุ่มชมเซย ควบคุม และตี - ชม นักเรียนที่มีความกังวลสูงไค้คะแนนเฉลี่ยมากกว่านักเรียนที่มีความกังวลต่ำ

11. นักเรียนหญิงและนักเรียนชายทั้งที่มีความกังวลสูงและมีความวิตกกังวลต่ำ ในกลุ่มชมเซย ไค้คะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ และแตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่ระดับ .001 รอง

ลงมาคือ กลุ่มชม - คี นักเรียนที่มีความกังวลสูง นักเรียนหญิงในกลุ่มชม - คี แตกต่างกับ กลุ่มควบคุมที่ .10 นักเรียนชายใน 2 กลุ่มนี้ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนที่มีความกังวลต่ำ นักเรียนหญิงในกลุ่มชม - คี แตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่ระดับ .001 นักเรียนชายใน 2 กลุ่มนี้แตกต่างกันที่ระดับ .10

12. กลุ่มที่ไคคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในหมู่นักเรียนที่มีความกังวลสูง ไคแก่นักเรียนหญิงกลุ่มคิเตียน และ นักเรียนชายกลุ่มคิ - ชม ในหมู่นักเรียนที่มีความกังวลต่ำ ไคแก่นักเรียนหญิงและนักเรียนชายกลุ่มควบคุม

13. นักเรียนหญิงที่มีความกังวลสูงและต่ำในกลุ่มเหล่านี้ ไม่มีความแตกต่างกันภายในกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากกลุ่มชม - คี ที่นักเรียนหญิงที่มีความกังวลต่ำไคคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนหญิงที่มีความกังวลสูง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10

14. นักเรียนหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงกับที่มีความกังวลต่ำในแต่ละกลุ่ม มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่ระดับ .10 - .001 ยกเว้นกลุ่มคิเตียนที่มีความกังวลสูงกับกลุ่มควบคุมที่มีความกังวลต่ำ และกลุ่มคิ - ชม ที่มีความกังวลต่ำ กลุ่มคิเตียนที่มีความกังวลต่ำกับกลุ่มควบคุมและกลุ่มคิ - ชม ที่มีความกังวลสูง กลุ่มควบคุมที่มีความกังวลสูงกับกลุ่มคิ - ชมที่มีความกังวลต่ำ และกลุ่มคิ - ชมที่มีความกังวลต่ำกับกลุ่มชม - คี ที่มีความกังวลสูง

15. นักเรียนชายที่มีความกังวลสูงกับที่มีความกังวลต่ำในแต่ละกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันภายในกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นกลุ่มชมเซยที่มีความกังวลสูงแตกต่างกับกลุ่มชมเซยที่มีความกังวลต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 และกลุ่มควบคุมที่มีความกังวลสูงสูงกว่านักเรียนที่มีความกังวลต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

16. นักเรียนชายที่มีความกังวลสูงกับที่มีความกังวลต่ำในกลุ่มเหล่านี้ กลุ่มชมเซย ทั้งที่มีความกังวลสูงและที่มีความกังวลต่ำจะแตกต่างกับกลุ่มอื่น ๆ ที่ระดับ .001 กลุ่มควบคุมที่มีความกังวลต่ำจะแตกต่างกับกลุ่มคิเตียนและกลุ่มชม - คี ที่มีความกังวลสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 และ .05 ตามลำดับ ส่วนความแตกต่างระหว่างกลุ่มอื่นนอกจากที่กล่าวมานี้ไม่มีนัยสำคัญในเชิงสถิติ

17. คะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายที่มีความกังวลสูง และนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายที่มีความกังวลต่ำ มีความแตกต่างกันภายในแต่ละกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่าง ๆ กัน ตั้งแต่ .10 - .001

สรุปผลของการวิจัย

ผลของการวิจัยนี้ อาจสรุปได้ว่า

1. การศึกษาและการชมเชยมีผลทำให้นักเรียนทั่วไปทั้งหญิงและชาย ทั้งที่มีความวิตกกังวลสูงและที่มีความวิตกกังวลต่ำ มีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานดีขึ้น การชมเชยมีผลทำให้นักเรียนปฏิบัติงานโดยคล่องที่สุด และแตกต่างกับกลุ่มควบคุม และกลุ่มอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ โดยทั่วไปนักเรียนหญิงและชายกลุ่มควบคุมทำงานได้น้อยที่สุด
2. การศึกษาและการชมเชย มีผลให้นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานดีกว่านักเรียนชายในกลุ่มเดียวกัน และมีความแตกต่างกันภายในกลุ่ม และระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.10 - .001$
3. ในการเปรียบเทียบผลของการศึกษาและการชมเชยต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงกับนักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ ผลปรากฏว่า ในแต่ละกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นกลุ่มชมเชย ซึ่งมีแนวโน้มที่แสดงว่า ในกลุ่มศึกษาและกลุ่มชม - ติ นักเรียนที่มีความกังวลต่ำมีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานดีกว่านักเรียนที่มีความกังวลสูง และในกลุ่มควบคุมกับกลุ่มศึกษา - ชม นักเรียนที่มีความกังวลสูงมีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานดีกว่านักเรียนที่มีความกังวลต่ำ และคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มแตกต่างกันระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญเกือบทุกกลุ่ม ทั้งนักเรียนหญิงและชายที่มีความกังวลสูงและต่ำ ในกลุ่มชมเชยได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และแตกต่างกับกลุ่มอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นต่าง ๆ กัน กลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดในหมู่นักเรียนที่มีความกังวลสูง ได้แก่ นักเรียนทั้งหมดและนักเรียนหญิงในกลุ่มศึกษา ส่วนในหมู่นักเรียนที่มีความกังวลต่ำ ได้แก่ นักเรียนทั้งหมดและนักเรียนชายในกลุ่มควบคุม นักเรียนหญิงกับชายที่มีความกังวลสูง และนักเรียนหญิงกับชายที่มีความกังวลต่ำ ได้คะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.10 - .001$

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้ จากผลของการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ในสภาพการเรียนการสอนหรือการทำงานใด ๆ ก็ตาม ครูควรใช้คำชมเชยเป็นแรงจูงใจเพื่อให้นักเรียนตั้งใจเรียนหรือทำงานมากกว่าการติเตียนซึ่งเป็นการกระตุ้นในทางลบ แมว่าการติเตียนจะมีประโยชน์ต่อการทำงานของนักเรียนทั่วไปที่ช่วยให้ทำงานได้ดีขึ้น แต่มีผลทางจิตใจ ทำให้เกิดความวิตกกังวล อารมณ์เครียด สุขภาพจิตเสีย ไม่มีความสุข และอาจเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการสอบและบุคคลอื่น นอกจากนี้ ยังมีผลให้นักเรียนที่มีความกังวลสูงทั่วไป โดยเฉพาะ

นักเรียนหญิงที่มีความกังวลสูงทำงานได้ผลต่ำกว่าปกติ ครูอาจารย์จึงไม่ควรใช้คำติเตียนต่อ
 นักเรียนที่มีความกังวลสูง โดยเฉพาะนักเรียนหญิงที่มีความกังวลสูง อีกประการหนึ่ง ทั้ง
 นักเรียนหญิงและชายหวังที่จะได้รับคำชมเชยจากครูสอนมากกว่าการติเตียน แต่ในบางครั้ง
 พบว่า การชมเชยไม่จำเป็นก่อให้เกิดผลดีว่าการติเตียนหรือการตี - ชม การชม - ตี เสมอ
 ไป ดังนั้นวิธีการที่ครูจะใช้กับนักเรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการทำงานของนักเรียนให้ได้ดี
 ที่สุดจึงขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของครูสอน กลุ่มนักเรียน และสถานการณ์ในห้องเรียนนั้น ๆ ด้วย
 และครูจะมีประสิทธิภาพเพียงใด ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้แรงจูงใจที่เหมาะสม

จากผลของการวิจัยนี้ตลอดจนเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยคิดว่า วิธีการ
 ที่จะช่วยให้เด็กได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนและการทำงานที่ดีที่สุด แนวความคิดในการอบรม
 เลี้ยงดูเด็กในสังคมไทย ควรเปลี่ยนแปลงจากเดิม คือ แทนการนิยามตีเคียนและดูว่าเมื่อเด็ก
 กระทำผิดแม่เพียงเล็กน้อย แต่ไม่ค่อยชอบชมเด็กเมื่อเด็กทำดีหรือประสบความสำเร็จในงานที่
 ทำ ครูและบุคลากรควรใช้การชมเชยเด็กเพิ่มขึ้นเท่าที่โอกาสและสถานการณ์จะอำนวยให้

ข้อเสนอแนะ

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป อาจศึกษาเปรียบเทียบผลของการติเตียนและการชมเชยต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงและที่มีความวิตกกังวลต่ำที่กำลังเรียนอยู่ในระดับต่างกัน เพื่อรู้ว่า การติเตียนและการชมเชยจะทำให้ให้นักเรียนในระดับการศึกษาต่างกันมีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานแตกต่างกันหรือไม่
2. อาจศึกษาผลของการติเตียนและการชมเชยต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานระหว่างนักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา กับนักเรียนในต่างจังหวัดที่มีความวิตกกังวลสูงและที่มีความวิตกกังวลต่ำ
3. อาจศึกษาผลของการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบอื่น ๆ แตกต่างกันไป เช่น การชอบเก็บตัวและการชอบแสดงตัว
4. ควรศึกษาคำชมเชยและคำติเตียนต่าง ๆ ที่ใช้แล้วจะทำให้บังเกิดผลดีต่อการเรียนและการทำงานของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกัน
5. ในการเลือกตัวแทนประชากรควรจะได้เลือกจากหลาย ๆ โรงเรียนเพื่อจะได้มีโอกาสเลือกนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่าง ๆ กัน ที่แตกต่างกันอย่างเด่นชัดได้มากขึ้น และมีจำนวนมากพอที่จะได้ข้อมูลที่แม่นยำและเที่ยงตรงยิ่งขึ้น
6. ควรจักสภาพการทดสอบให้เหมือนสภาพภายในห้องเรียนปกติ โดยทดสอบวิชาที่นักเรียนเรียนจริงในชั่วโมงเรียนของวิชานั้น ๆ และอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการทดสอบเอง ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลที่แท้จริงถูกต้องยิ่งขึ้น
7. ควรควบคุมตัวแปรบางอย่างที่อาจมีผลต่อการวิจัย เช่น สถานที่สอบ ช่วงเวลาที่ทำการทดสอบ บุคลิกภาพของผู้ทดสอบ ความซื่อสัตย์ต่อเวลาของผู้สอบ การอบรมเลี้ยงดู ระเบียบฐานะทางสังคม - เศรษฐกิจของครอบครัว เป็นต้น
8. ถ้าหากมีเวลาเพียงพอ ควรจะได้สร้างแบบทดสอบบุคลิกภาพขึ้นเอง เพื่อที่จะสามารถวัดบุคลิกภาพของคนไทยได้แน่นอนและเหมาะสมกว่า เพราะบุคลิกลักษณะของบุคคลในแต่ละสังคมย่อมจะมีแบบฉบับเฉพาะของตนเอง.